

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 1/2016-56

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2016 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jany Baricovej, Petra Brňáka, Ľubomíra Dobríka, Ľudmily Gajdošíkovej, Milana Ľalíka, Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), Marianny Mochnáčovej a Rudolfa Tkáčika prerokoval návrh JUDr. Štefana Harabina, sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zastúpeného advokátom JUDr. Bohumilom Novákom, Advokátska kancelária, Horná 27, Banská Bystrica, na obnovu disciplinárneho konania vo veci vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. PL. ÚS 92/2011, za účasti ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Návrh JUDr. Štefana Harabina na obnovu konania o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 29. júna 2015 doručený (na poštovú prepravu odovzdaný 26. júna 2015) návrh JUDr. Štefana Harabina (ďalej aj „navrhovateľ“), sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), na obnovu disciplinárneho konania vo veci vedenej na ústavnom súde pod

sp. zn. PL. ÚS 92/2011, v ktorej bol navrhovateľ v pozícii predsedu najvyššieho súdu uznesením č. k. PL. ÚS 92/2011-173 z 29. júna 2011 uznaný vinným zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. c) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) a bolo mu uložené disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. b) zákona o sudcoch.

2. V úvode svojho návrhu navrhovateľ uviedol, že:

«Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „Súd“) v rozsudku z 20. novembra 2012 Štefan Harabin proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 58688/2011), konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor“) uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2011, ako súdu disciplinárneho pre sťažovateľa vo funkcii predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. PL. ÚS 92/2011.

V označenom rozsudku Súd okrem iného tiež pripomenul, že v prípade porušenia článku 6 Dohovoru, by sa mal sťažovateľ v rozsahu ako je to možné dostať do situácie v akej by bol, ak by požiadavky Dohovoru boli rešpektované. Ďalej Súd navrhol, že najvhodnejšou formou nápravy by mala byť obnova konania, ak bude o ňu požiadané pred súdom spĺňajúcim požiadavku nestrannosti v zmysle článku 6 Dohovoru.»

2.1 Navrhovateľ ďalej uvádza, že vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. PL. ÚS 92/2011 už v minulosti podal návrh na obnovu konania, avšak jeho návrh bol zamietnutý, pričom zastáva názor, že ani v tomto konaní nerozhodovali nestranní sudcovia:

„Návrh na obnovu konania vo veci vedenej na Ústavnom súde pod sp. zn. PL. ÚS 92/2011, ktorý podal navrhovateľ 21. februára 2013 Ústavný súd na neverejnom zasadnutí pléna 29. októbra 2013 predbežne prerokoval. Rozhodol tak, že návrh na obnovu konania vedený pod sp. zn. PL. ÚS 6/2013-61 sa zamieta.

Je viac ako zrejmé, že základnú požiadavku - nestrannosť súdu a sudcu, sudcovia disciplinárneho súdu nespĺňali, pretože o návrhu na obnovu pôvodného konania, rozhodovali aj sudcovia Ústavného súdu, ktorí boli namietaní a vylúčení v iných konaniach pred Ústavným súdom týkajúcich sa navrhovateľa.“

2.2 Navrhovateľ ďalej poukázal na to, že právnym základom jeho nového návrhu na obnovu konania je novela Ústavy Slovenskej republiky č. 161/2014, ktorá je účinná od 1. septembra 2014 a ktorá je konkretizovaná „zákonom č. 353/2014 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa aj zákon č. 38/1993 Z. z.“, keďže:

«Ústavným zákonom č. 161/2014 Z. z. (zo 4. júna 2014, ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky) sporné znenie čl. 133 Ústavy Slovenskej republiky „Proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok“ sa doplnilo o „to neplatí ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu“.

Dôvodová správa k tomuto článku Ústavy Slovenskej republiky uvádza: „Rešpektujúc rozhodnutia medzinárodných súdnych organizácií, najmä Európskeho súdu pre ľudské práva sa vytvárajú ústavné predpoklady umožnenia obnovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ak je Slovenská republika zaviazaná k tomuto kroku“.

Zákomom č. 353/2014 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa aj zákon č. 38/1993 Z. z. o konaní pred Ústavným súdom bol menený novým obsahom „štvrtej časti“ a nadpisom „Preskúmanie rozhodnutia Ústavného súdu“»

2.3 Navrhovateľ zachovanie lehoty na podanie návrhu na obnovu konania odvodzuje od nadobudnutia účinnosti zákona „č. 353/2014 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa aj zákon č. 38/1993 Z. z.“, teda od 1. januára 2015:

«Podľa ods. 5(...) ustanovenia § 75 „Návrh na obnovu konania pred Ústavným súdom možno podať do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa rozhodnutie orgánu medzinárodnej organizácie stalo konečným, alebo od toho času, keď návrh na obnovu konania pred Ústavným súdom mohol byť uplatnený“.»

2.4 Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti a „na podklade vyjadreného z dôvodov uvedených už v návrhu na obnovu konania z 18. februára 2013, ktorý bol

zamietnutý Ústavným súdom 29. októbra 2013 v konaní pod sp. zn. PL. ÚS 6/2013-61 opierajúc sa aj o právne konštatácie v rozhodnutí Súdu z 25. júna 2015 Štefan Harabin proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 33800/2014)“, navrhovateľ žiada, aby ústavný súd prijal nasledujúce „uznesenie“:

„Ústavný súd Slovenskej republiky obnovu konania vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. PL. ÚS 92/2011 povoľuje a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2011 pod sp. zn. PL. ÚS 92/2011-173 zrušuje.“

3. Účastníkom konania o obnove konania je *ex lege* [§ 75 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“)] v okolnostiach danej veci aj minister spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý využil svoje právo nevyjadriť sa k podanému návrhu.

4. Na základe svojich oznámení o možnej predpojatosti boli z rozhodovania v tejto veci vylúčení sudcovia ústavného súdu Sergej Kohut a Ladislav Orosz.

II.

5. Ústavnému súdu bol 18. novembra 2010 doručený návrh vtedajšej ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerka spravodlivosti“) na začatie disciplinárneho konania podľa čl. 136 ods. 3 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) s poukazom na § 74e ods. 2 prvú vetu a § 32 ods. 3 zákona o ústavnom súde proti vtedajšiemu predsedovi najvyššieho súdu JUDr. Štefanovi Harbinovi. Vec bola vedená pod sp. zn. PL. ÚS 92/2011.

5.1 Vo veci bolo vznesených 7 námietok zaujatostí. Plénum ústavného súdu uznesením č. k. PL. ÚS 92/2011-94 z 10. mája 2011 v záujme funkčnosti svojho rozhodovania, odvolávajúc sa aj na hodnotu sľubu ústavného sudcu, *uno actu*, uvedeným uznesením nevyvlúčilo týchto sudcov z rozhodovania.

5.2 Plénum ústavného súdu uznesením č. k. PL. ÚS 92/2011-173 z 29. júna 2011 o návrhu ministerky spravodlivosti takto rozhodlo:

„1. Štefan Harabin, predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa § 129 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov j e v i n n ý

zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. c) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s poukazom na § 74e ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov spočívajúceho v pokračovaní v porušovaní povinností súdneho funkcionára napriek výzve na jeho odstránenie alebo takom porušovaní povinností súdneho funkcionára, ktoré vážne ohrozuje dôveryhodnosť a chod súdnictva, na tom skutkovom základe, že porušil povinnosti vykonávať svoju funkciu predsedu súdu svedomito, riadne a včas plniť svoje povinnosti orgánu riadenia a správy súdov vyplývajúce z § 42 ods. 2 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a z § 14 ods. 2 písm. a) v spojení s § 35d ods. 7 zákona č. 502/2001 Z. z. o finančnej kontrole a vnútornom audite a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov tým, že opakovane ako kontrolovaný subjekt neumožnil v dňoch 29. júla 2010, 2., 3. a 4. augusta 2010 audítorskej skupine Ministerstva financií Slovenskej republiky vykonať na Najvyššom súde Slovenskej republiky vládny audit zameraný na „overenie a hodnotenie hospodárnosti, efektívnosti, účinnosti a účelnosti pri hospodárení s verejnými prostriedkami, efektívnosti a účinnosti finančného riadenia a ďalších skutočností ustanovených osobitnými predpismi a nakladania s majetkom štátu, vrátane overenia splnenia prijatých opatrení na nápravu nedostatkov zistených vládny auditom č. MF/008382/2009-1431.

2. Za konanie uvedené v bode 1 tohto rozhodnutia sa JUDr. Štefanovi Harabinovi ukladá disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a to zníženie funkčného platu o 70 % na obdobie jedného roka.“

6. Navrhovateľ podal proti uzneseniu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 92/2011-173 z 29. júna 2011 sťažnosť Európskemu súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), pričom ESLP z množstva jeho námietok uznal za opodstatnenú námietku na *nestrannosť ústavného súdu*, a to v civilnej časti čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“, v citáciách aj „Dohovor“), keď rozsudkom č. 58688/11 z 20. 11. 2012 rozhodol, že:

„1. Vyhlasuje sťažnosť podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru týkajúcu sa sťažovateľovho práva na spravodlivé prerokovanie veci pred nestranným súdom za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný;

2. Rozhoduje, že došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru v tom, že o disciplinárnom návrhu proti sťažovateľovi nebolo rozhodnuté nestranným súdom;

3. Rozhoduje, že nie je nevyhnutné samostatne preskúmať zvyšné námietky sťažovateľa podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru;

4. Rozhoduje,

(a) že žalovaný štát je povinný vyplatiť sťažovateľovi v lehote troch mesiacov odo dňa, kedy rozsudok nadobudne právoplatnosť v súlade s článkom 44 ods. 2 Dohovoru nasledujúce čiastky:

(i) 3 000 EUR (tritisíc eur), spolu s akoukoľvek daňou, ktorou môže byť zaťažená z titulu nemajetkovej ujmy;

(ii) 500 EUR (päťsto eur), spolu s akoukoľvek daňou, ktorá môže byť vyrubená sťažovateľovi z titulu nákladov a výdavkov;

(b) že od uplynutia uvedených troch mesiacov až do vyplatenia budú k uvedeným sumám pripočítané úrok z omeškania vo výške zodpovedajúcej minimálnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky počas obdobia omeškania, zvýšenej o tri percentá;

5. Zamietá zvyšok sťažovateľovho nároku na spravodlivé zadostučinenie.“

6.1 Európsky súd pre ľudské práva v odôvodnení svojho rozsudku č. 58688/11 okrem iného uviedol, že ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 92/2011 nemohol uplatniť doktrínu nevyhnutnosti v istom zmysle preventívne, bez individuálnejšieho skúmania nestrannosti jednotlivých sudcov, a naznačil, aj s vedomosťou o limitovaných možnostiach obnovy pred ústavným súdom, že vhodné je vec vrátiť právne do

východiskového stavu. Európsky súd pre ľudské práva sa v bode č. 177 a č. 178 uvedeného rozsudku vyjadril k právnej možnosti riešenia zisteného porušenia čl. 6 dohovoru takto:

„177. Súd ďalej pripomína, že rozsudok, v ktorom konštatuje porušenie Dohovoru alebo jeho protokolov ukladá žalovanému štátu právnu povinnosť nielen vyplatiť dotknutým osobám sumy priznané ako spravodlivé zadosťučinenie, ale aj zvoliť všeobecné a/alebo, ak je to nevyhnutné, individuálne opatrenia, ktoré musia byť prijaté v jeho vnútroštátnom právnom poriadku za účelom skončenia porušenia konštatovaného Súdom a uskutočniť akúkoľvek možnú nápravu k jeho dôsledkom takým spôsobom, aby bola v takom rozsahu, v akom je to možné, obnovená situácia existujúca pred zisteným porušením (pozri Lungoci proti Rumunsku, č. 62710/00, ods. 55, 26. január 2006, spolu s ďalšími odkazmi).

178. V prípade porušenia článku 6 Dohovoru, by sa mal sťažovateľ v rozsahu, v akom je to možné, dostať do situácie v akej by bol, ak by požiadavky tohto článku boli rešpektované. Najvhodnejšia forma nápravy v prípadoch podobných predmetnému by mala byť obnova konania, ak bude o ňu požiadané, pred súdom spĺňajúcim požiadavku neustrannosti v zmysle článku 6. Súd poznamenáva v tomto ohľade, že ústava ani zákon o ústavnom súde z roku 1993 výslovne neposkytujú možnosť obnovy konania pred ústavným súdom. Zákon o ústavnom súde však umožňuje ústavnému súdu aplikovať, ak je to vhodné, Občiansky súdny poriadok a Trestný poriadok, ktoré poskytujú možnosť obnovy konania, ak Súd v rozsudku dospeje k záveru, že rozhodnutie súdu alebo konanie, ktoré mu predchádzalo, bolo v rozpore so základnými ľudskými právami alebo slobodami účastníka konania (pozri Vojtěchová proti Slovenskej republike, č. 59102/08, ods. 23 a 27, 25. september 2012, a odsek 60 vyššie).“

6.2 Rozsudok ESLP č. 58688/11 - Harabin proti Slovenskej republike - sa stal konečným 20. februára 2013.

7. Návrhom doručeným ústavnému súdu 21. februára 2013 JUDr. Štefan Harabin požiadal o obnovu konania vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. PL. ÚS 92/2011. Konanie o tomto návrhu bolo na ústavnom súde vedené pod sp. zn. PL. ÚS 6/2013. Niektorí sudcovia ústavného súdu (z vlastnej iniciatívy, resp. po výzve predsedníčky ústavného

súdu) vyjadrili svoj pomer k navrhovateľovi, pričom niektorí z nich poukázali na to, že môžu vzniknúť len objektívne pochybnosti o ich nestrannosti.

7.1 Uznesením ústavného súdu č. k. PL. ÚS 6/2013-31 z 11. septembra 2013 boli sudcovia ústavného súdu Sergej Kohut a Ladislav Orosz vylúčení, sudcovia Ľudmila Gajdošíková, Ján Luby (t. č. už emeritný sudca ústavného súdu, pozn.) a Lajos Mészáros neboli vylúčení z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. PL. ÚS 6/2013. Námieta voči (už zosnulému, pozn.) sudcovi ústavného súdu Jurajovi Horváthovi bola uvedeným uznesením procesne zamietnutá.

7.2 Ústavný súd svojím uznesením č. k. PL. ÚS 6/2013-61 z 29. októbra 2013 návrh na obnovu konania zamietol. Z disentov možno odvodiť, že o veci panovali dva právne názory, a to rešpekt ku kategorickému (vtedajšiemu) zneniu čl. 133 ústavy, ktorý nepripúšťal opravné, teda ani mimoriadne opravné prostriedky k akémukoľvek rozhodnutiu ústavného súdu, na jednej strane a na druhej strane názor o nutnosti obnovy cez veľkorysú otvorenosť k medzinárodnému právu.

8. Proti uzneseniu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 6/2013-61 z 29. októbra 2013 podal JUDr. Štefan Harabin sťažnosť Európskemu súdu pre ľudské práva, ktorý svojím rozhodnutím č. 33800/14 z 2. 6. 2015 uvedenú sťažnosť vyhlásil za neprijateľnú s tým, že rozsah čl. 6 dohovoru *rationae materiae* nepokrýva obnovu konania, majúc na vedomí, že Výbor ministrov Rady Európy sleduje výkon pôvodného rozsudku č. 58688/11 z 20. 11. 2012.

III.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Dňa 4. júna 2014 bolo ústavným zákonom č. 161/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky, doplnené pôvodné znenie čl. 133 ústavy, ktoré po nadobudnutí účinnosti dňa 1. septembra 2014 znie takto:

„Proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.“

11. Zákonom č. 353/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov bola novelizovaná jeho ŠTVRTÁ ČASŤ s nadpisom PRESKÚMANIE ROZHODNUTIA ÚSTAVNÉHO SÚDU, v ktorej sa zaviedla *„Obnova konania pred Ústavným súdom“*. Táto novela zákona o ústavnom súde nadobudla účinnosť 1. januára 2015.

«Podľa § 75 ods. 1 zákona o ústavnom súde právoplatné rozhodnutie ústavného súdu možno za podmienok ustanovených týmto zákonom napadnúť návrhom na obnovu konania pred ústavným súdom, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná (ďalej len „orgán medzinárodnej organizácie“), vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Ustanovenie § 24 písm. c) sa v tomto prípade nepoužije.

Podľa § 75 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrh na obnovu konania pred ústavným súdom podľa čl. 133 ústavy musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 20 ods. 1 a 2 obsahovať

- a) označenie rozhodnutia ústavného súdu, proti ktorému smeruje,*
- b) označenie rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie, o ktoré sa opiera.*

Podľa § 75 ods. 3 zákona o ústavnom súde návrh na obnovu konania pred ústavným súdom je oprávnený podať ten, kto bol vo veci uvedenej v odseku 1 účastníkom konania pred ústavným súdom a v jeho prospech orgán medzinárodnej organizácie rozhodol.

Podľa § 75 ods. 4 zákona o ústavnom súde účastníkmi konania o návrhu na obnovu konania sú tiež účastníci konania pred ústavným súdom, ktorého obnova je navrhovaná, ktorí nie sú navrhovateľmi; tí, ktorí boli v tomto konaní vedľajšími účastníkmi, sú nimi aj v konaní o návrhu na obnovu konania.

Podľa § 75 ods. 5 zákona o ústavnom súde návrh na obnovu konania pred ústavným súdom možno podať do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa rozhodnutie orgánu medzinárodnej organizácie stalo konečným, alebo od toho času, keď návrh na obnovu konania pred ústavným súdom mohol byť uplatnený.

Podľa § 75a ods. 1 zákona o ústavnom súde o návrhu na obnovu konania, ktorý smeruje proti rozhodnutiu pléna ústavného súdu, rozhoduje plénum ústavného súdu.

Podľa § 75b ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zistí, že z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie nevyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu, návrh na obnovu konania ako zjavne neopodstatnený uznesením odmietne.

Podľa § 75b ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zistí, že z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie vyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia Ústavného súdu, svojím nálezom obnovu konania povolí a napadnuté rozhodnutie ústavného súdu zruší. Ústavný súd môže zrušiť aj ďalšie rozhodnutia ústavného súdu vydané v pôvodnom konaní, ak to vyplýva z právneho názoru vysloveného v rozhodnutí orgánu medzinárodnej organizácie a je to potrebné na dosiahnutie účelu obnovy konania.

Podľa § 75b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak na základe návrhu na obnovu konania ústavný súd obnovu konania povolí, znovu prerokuje pôvodný návrh na začatie konania podľa príslušných ustanovení tohto zákona, pričom vychádza z právneho názoru vysloveného v rozhodnutí orgánu medzinárodnej organizácie.»

12. Navrhovateľ žiada obnovu konania sp. zn. PL. ÚS 92/2011 na základe čl. 133 ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. h) a § 75 a nasl. zákona o ústavnom súde. Tento návrh nie je prvý návrh JUDr. Štefana Harabina na obnovu disciplinárneho konania. Uznesením sp. zn. PL. ÚS 6/2013 ústavný súd prvý návrh na obnovu zamietol. Podstatou návrhu na obnovu konania je vzhľadom na rozsudok ESLP č. 58688/11 z 20. 11. 2012 opäť rozhodnúť o návrhu na obnovu konania vedeného pod sp. zn. PL. ÚS 92/2011, ako i o zaujatosti sudcov, ktorí rozhodovali o disciplinárnom previnení navrhovateľa.

13. Navrhovateľ je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Návrh obsahuje všeobecné náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde. Pokiaľ ide o osobitné náležitosti v zmysle § 75 ods. 2 zákona o ústavnom súde, navrhovateľ bol účastníkom konania pred ústavným súdom, v jeho prospech rozhodol orgán medzinárodnej organizácie a navrhovateľ riadne označil vnútroštátne aj medzinárodné rozhodnutie. Tieto zákonné podmienky teda riadne splnil. (Možno dodať, že v predmetnej veci ide o obnovu jedноступňového konania ústavného súdu, a preto nie je potrebné zaoberať sa prípadnou kolíziou s možnosťou obnovy podľa procesných kódexov.)

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

14. Ústavný súd konštatuje, že prerokovaný návrh na obnovu konania nie je prípustný, pretože sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol.

15. Ústavný súd vníma citlivosť veci jednak vzhľadom na skutočnosť, že ide o fixáciu viny z disciplinárneho odsúdenia v „objektívnom práve“ tvorenom aktmi aplikácie práva u navrhovateľa, ktorý je sudcom najvyššieho súdu, a taktiež vzhľadom na rozsudok ESELP č. 58688/11 z 20. 11. 2012. Takto sústredene pristupoval ústavný súd k veci už v konaní sp. zn. PL. ÚS 6/2013.

16. Vzhľadom na to, že v čase rozhodovania ústavného súdu o prvom návrhu JUDr. Štefana Harabina na obnovu konania absentovala v zákone o ústavnom súde výslovná právna úprava obnovy konania pred ústavným súdom, ústavný súd v konaní sp. zn. PL. ÚS 6/2013 rozhodoval tým spôsobom, že nerozlišoval (i) konanie o prijatí návrhu na obnovu konania a (ii) konanie o povolení obnovy. Vychádzal pritom zároveň i zo skutočnosti, že špecificky v konaní o povolení obnovy konania sa značne prelínajú kritériá obidvoch konaní.

Vychádzajúc z uvedeného, sudca spravodajca v konaní sp. zn. PL. ÚS 6/2013 predložil plénu ústavného súdu návrh meritórneho rozhodnutia, pričom, ako vyplýva z odôvodnenia uznesenia č. k. PL. ÚS 6/2013-61 z 29. októbra 2013 (s. 8), sudca spravodajca po uvedení východísk právnych záverov navrhol, aby plénum ústavného súdu rozhodlo tak, že:

„1. Obnovu konania vedeného Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. PL. ÚS 92/2011 povoľuje.

2. Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 92/2011 z 29. júna 2011 zrušuje.“

Návrh na povolenie obnovy konania bol však zamietnutý. Tieto skutočnosti znamenajú, že ústavný súd vtedy meritórne rozhodoval o samotnom povolení obnovy konania, nielen o tom, či môže rozhodovať o povolení obnovy konania – teda či prijme návrh na obnovu konania na ďalšie konanie. Tento záver v istom zmysle naznačujú aj disenty k tomuto zamietaciemu uzneseniu. Z týchto dôvodov možno hovoriť o *meritórnom* rozhodnutí ústavného súdu v zmysle schopnosti založiť účinky *res iudicata*.

17. Na rozdiel od prvého návrhu JUDr. Štefana Harabina (ktorý ústavným súdom nebol predbežne prerokovaný, ale ústavný súd hneď pristúpil k meritórnemu rozhodnutiu o obnove konania), v prípade druhého návrhu JUDr. Štefana Harabina na obnovu konania ústavný súd už najprv pristúpil k predbežnému prerokovaniu tohto návrhu.

Tento odlišný postup ústavného súdu pri rozhodovaní o druhom návrhu na obnovu konania bol odôvodnený zmenenou právnou úpravou, t. j. výslovným zakotvením právnej úpravy obnovy konania pred ústavným súdom do zákona o ústavnom súde.

Od účinnosti tejto novej právnej úpravy ústavný súd postupuje v senátnych veciach tak, že návrh na obnovu konania najprv predbežne prerokuje a až následne meritórne rozhoduje, či sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania (napr. uznesením sp. zn. III. ÚS 347/2015 z 30. júna 2015 ústavný súd prijal návrh na obnovu konania na ďalšie konanie a následne nálezom sp. zn. III. ÚS 347/2015 z 27. októbra 2015 v tejto veci rozhodol tak, že obnovu konania povoľuje a zároveň zrušil príslušné rozhodnutie, ktoré bolo výrokom o povolení obnovy konania dotknuté; obdobne ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 650/2015 zo 16. decembra 2015 prijal návrh na obnovu konania na ďalšie konanie a následne nálezom sp. zn. III. ÚS 650/2015 z 24. februára 2016 v tejto veci rozhodol tak, že obnovu konania povoľuje a zároveň zrušil príslušné rozhodnutie, ktoré bolo výrokom o povolení obnovy konania dotknuté).

18. V druhom návrhu na obnovu konania navrhovateľ argumentuje novou právnou úpravou. Nová právna úprava však neobsahuje osobitné intertemporálne ustanovenie, ktoré by umožňovalo jej retroaktívnu aplikáciu na prípady, o ktorých už ústavný súd pred nadobudnutím jej účinnosti rozhodol. Inak povedané, nová právna úprava mieri do budúcnosti a jej zmyslom nie je zavedenie akéhosi rehabilitačného konania, ktoré spätne uchopí minulé právne deje, teda nejde o konanie podobné tým, aké poznáme z obdobia krátko po dobe neslobody. Norma v § 75 ods. 5 zákona o ústavnom súde nesmeruje na normatívny právny akt – novelu, zákon č. 353/2014 Z. z., ale na externú skutočnosť týkajúcu sa medzinárodného rozhodnutia.

19. Navrhovateľ sa teda obrátil na ústavný súd, ktorý už rozhodol o jeho veci. Zásada zákazu rozhodovať a konať vo veciach už raz rozhodnutých (*res iudicata*) vyplýva

z princípu právnej istoty, ktorý možno vyvodit' z princípu právneho štátu. Ide o procesný dôvod na vyslovenie neprípustnosti takého návrhu, ktorý sa týka vecí, o ktorej ústavný súd rozhodoval meritórnym spôsobom. Zásadné je pritom vymedzenie kritérií, podľa ktorých je vec možné hodnotit' ako vec identickú. V prípade návrhu na obnovu konania je za tieto kritériá možné považovať (i) konanie, o obnovu ktorého ide, (ii) dôvod, pre ktorý má byť konanie obnovené, (iii) rozhodnutia, ktoré môžu byť návrhom na obnovu konania dotknuté.

V prípade predmetných návrhov na obnovu konania bola podmienka identity splnená vo všetkých uvedených kritériách:

- obidvoma návrhmi sa navrhovateľ domáha obnovy konania vo veci sp. zn. PL. ÚS 92/2011,

- v obidvoch návrhoch na obnovu konania je dôvodom obnovy konania rozhodnutie EŠLP vo veci Harabin proti Slovenskej republike č. 58688/11 z 20. 11. 2012,

- v obidvoch návrhoch na obnovu konania navrhovateľ navrhuje zrušiť uznesenie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 92/2011 z 29. júna 2011.

20. Keďže v posudzovanom prípade ide o identické veci, pričom o predchádzajúcom návrhu navrhovateľa na obnovu konania vo veci sp. zn. PL. ÚS 6/2013 ústavný súd rozhodol meritórne, sú v danom prípade splnené podmienky na odmietnutie druhého návrhu na obnovu konania z dôvodu prekážky *res iudicata*.

21. Ústavný súd v predmetnej veci odmietnutím pre neprípustnosť z dôvodu *res iudicata* akcentuje zhodnosť vecí, a predsa len aj istý meritórny komponent v prvom konaní o obnove, a preto nepoužil výrok o nepovolení obnovy. Vzhľadom na skutočnosť, že nová právna úprava nespadá na navrhovateľa, tak ide o úplne identický návrh.

Ústavný súd pritom už aj v minulosti rozhodoval týmto spôsobom, keď uznesením sp. zn. PL. ÚS 40/2014 zo 17. decembra 2014 odmietol návrh verejnej ochrankyne práv ako neprípustný, pretože sa týkal vecí, o ktorej už rozhodol uznesením sp. zn. PL. ÚS 5/2014 z 5. marca 2014.

22. Neprípustné návrhy môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Návrh nie je prípustný, ak sa týka vecí, o ktorej

ústavný súd už rozhodol. Ústavný súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa sa týka veci, o ktorej už rozhodol uznesením sp. zn. PL. ÚS 6/2013, a preto ho podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu neprípustnosti [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

23. K tomuto uzneseniu sa podľa § 32 zákona o ústavnom súde pripájajú odlišné stanoviská sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Petra Brňáka a doplnujúce stanovisko sudcu Lajosa Mészárosa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2016